

יוליסס על בקבוקים

גלעד עברון

המשתתפים:

שאול איזאקוב

יניב חורש

יוליסס

סיינפלד

נחי עדן

כל הזכויות שמורות C

1 שמלה, פעם ראשונה.

(נוחי, איזאקוב, חורש)

איזאקוב: שאני אלבש שמלה? לא הבנתי.

נוחי: זה ערב לילדים נכים בבית מלון. אולי הם אוטיסטים, אני לא זוכרת... לא משנה. אתה מכיר, החגיגה הרגילה. ערב של עונג, של בילוי, ואחר כך הכנו שתייה וכיבוד, הם יקבלו פרסים על הצטיינות. יהיו קצת צחוקים. רצון טוב. אהבה. חברות. הבטחתי שגם אתה תבוא, ואם כבר מצב רוח טוב חשבתי שאתה תשיר לילדים לבוש בשמלה ורודה כזו של בובה.

איזאקוב: בובה.

נוחי: עם סרט.

איזאקוב: לשיר לילדים עם סרט.

נוחי: בשמלה קצרה כזו. הם ימותו על זה.

איזאקוב: אני בטוח.

נוחי: שרואים את הברכיים. כזאת.

איזאקוב: הם בטוח ימותו על זה.

נוחי: נכים מסכנים, שולי! זה גם יראה שאני תורמת משהו יותר אישי ולא רק את הארגון המקצועי.

איזאקוב: אני שמח שאני האישי שלך.

נוחי: אתה יכול להעריך יותר את העבודה שאני עושה.

איזאקוב: אני מעריך.

נוחי: כי לדעת לתת, לתת מעצמך, להעניק לחברה, זו מעלה גדולה.

איזאקוב: ברור.

נוחי: כשאני נכנסת לאולם מלא, אחרי שהכנו אותו, תלינו וילונות, זרי פרחים, שתייה לכולם, כרטיסים קטנים עם השמות של הילדים, ואתה רואה את הדמעות בעיניים של אמהות, ואיך הן מחבקות אותנו, אי אפשר שלא לדמוע. אני גאה בעצמי. אני רוצה שתדע את זה.

איזאקוב: בצדק.

נוחי: אנשים תולים את העיניים על הקירות מרב שיעמום. לא כל אחד יודע לתת. אתה יודע לתת? כי על זה אני מדברת. זה מה שאני מבקשת.

(נכנס חורש)

חורש: זכאי! יצא זכאי.

איזאקוב: חורש שחרר עכשיו נאשם בשלושה מעשי רצח.

חורש: זרקו הכל על פלטנוב ושולוחוב.

איזאקוב: הוא מסוגל להוריד לך את העניבה בלי שתרגיש.

חורש: זה כבר היה בעיתון.

נוחי: זה אומר שהוא לא רצח?

חורש: מה הקשר?

נוחי: אני חשבתי שיש.

חורש: התפקיד שלנו, גברת איזאקוב, הוא לא להחליף את אלוהים. הבעל שלך מעדיף את חברי וועדת האתיקה, ייעוץ משפטי על מה שעשינו או לא עשינו בחור ההוא - עזה, הוא גם אוהב לאכול חסה עם שופט מחוזי. אני לא. אני מעדיף לשתות בלילה אוזו עם רוצחים. תאמיני לי יותר מעניין איתם. ואם רצחו? איך אני יכול לדעת?

איזאקוב: וחורש צריך לדעת. כשהיה ילד הוא שיחק עם השיראזים בגוגואים במגרש מאחורי השיכון שלו. לפעמים נדמה לי שהוא עדיין משחק איתם.

חורש: מה לעשות שהשיראזים מממנים אותנו יותר ממשרד הביטחון? צריך צבע בחיים!

איזאקוב: וקצת שיקול דעת וזהירות.

חורש: אני חושב שהגברת כבר משתעממת אצלנו. תמיד אשמח

לבדר אותך. אוזו. גוגואים.

(חורש יוצא)

איזאקוב: הוא פרא אדם. אבל יש לו יתרונות.

נוחי: עוד לא ענית לי... מה שביקשתי ממך... בשבילי.

איזאקוב: מה?

נוחי: השיר בשמלה.

איזאקוב: נו באמת! במה שאנשים עסוקים!

2. צבעוני. יוליסס - איזאקוב

(עורך הדין איזאקוב, יוליסס)

יוליסס: חופש הבאת לי היום כבוד הסנגור? שחרור הבאת לי?

איזאקוב: לא. הרופאים מצאו אותך שפוי וכשיר לעמוד בדין. הם לא רואים במצבך חוסר יכולת להבחין בין טוב לרע. אתה אולי צבעוני, הם כותבים, אבל אתה כשיר לעמוד בדין.

יוליסס: זה הכול?

איזאקוב: זו הייתה השאלה שנשאלו. זו הייתה התשובה... אתה חושב שהם טעו? אנחנו לא צריכים לקבל את האבחנה שלהם. אני יכול להביא רופא מצידנו שיבדוק אותך... אתה חושב שהאבחנה שלו תהייה שונה?

(שתיקה)

איזאקוב: קיווית שהרופאים ימצאו אותך לא כשיר?

יוליסס: לא. אני מסכים איתם.

איזאקוב: כתב האישום שהוגש נגדך כולל ניסיון לקשירת קשר עם האויב, אי כיבוד הגבול הבינלאומי, ניסיון הברחה של מאה ושבעים בקבוקי מים ריקים, שיבוש מהלכי החקירה...

יוליסס: איך שיבשתי?

איזאקוב: השלכת לים ניירות וספרים כדי שלא יתפסו אותך איתם. על העובדות, בעצם, אין וויכוח.

יוליסס: תמיד יש ויכוח.

איזאקוב: אבל אין ויכוח על כך שניסית לשוט לעזה על גבי רפסודה עשויה מבקבוקים, או איך שנקרא לזה...

יוליסס: שיט אווירי. כרית של חלומות... (מגיב למבטו של איזאקוב) סליחה.

איזאקוב: אני צריך שתספר לי כל מה שיכול לעזור לך. הם גם לא בטוחים לגבי הסיבה ל"אודיסיאה" הזאת שלך. בגלל זה, כנראה, הם גם מכנים אותך יוליסס...

- יוליסס:** תן לי ללעוס את זה קצת – יוליסס.
- איזאקוב:** הסיבה שנתת בחקירות שלך נראית להם אבסורדית. הם ילחצו וימצאו את הסיבה האמיתית.
- יוליסס:** אבל סיפרתי להם...
- איזאקוב:** הם משוכנעים שאתה משקר.
- יוליסס:** למה? התשובה שלי, כבוד העורך דין, לא השתנתה. כל הזמן אותה תשובה - הפלגתי לעזה כדי ללמד שם ספרות.
- איזאקוב:** ללמד. ללמד ספרות.
- יוליסס:** הייתי מורה.
- איזאקוב:** רצית ללמד ספרות.
- יוליסס:** ספרות רוסית.
- איזאקוב:** ולמה רוסית דווקא? מישהו פנה אליך? הזמין אותך? אתה חושב שהעזתים זקוקים שם דווקא לספרות רוסית? אתה מבין, זה בדיוק מה שמעורר חשד כלפיך...
- יוליסס:** אין מי שלא זקוק לספרות רוסית.
- איזאקוב:** אני, אני למשל לא זקוק לספרות רוסית.
- יוליסס:** אתה זקוק לה. אני הייתי רושם לך אינפוזיה של שני ספרים בשבוע.
- איזאקוב:** דווקא רוסית? אולי העזתים היו מעדיפים ספרות צרפתית?
- יוליסס:** לא. לא. רוסית. הצרפתית רוקדת. הם צריכים מרחב שאין בצרפתית. בשבילך אולי באמת יתאים ויקטור הוגו, מופאסן אפילו. אבל להם - רוסית.
- איזאקוב:** טוב, אני לא מומחה... אולי ספרות אמריקאית? גם שם יש אולי מרחבים...
- יוליסס:** לא. האמריקאים יותר מידי עסוקים בעצמם. לא. רוסית. ספרות רוסית. תאמין לי, העזתים מתים ללמוד אותה, זו רוח שממריאה יותר גבוה מהעפיפונים שלהם על החוף...
- איזאקוב:** ספרות רוסית.
- יוליסס:** אני אוהב אותה... אתה לא מאמין לי.

איזאקוב: אני העורך דין שלך.

יוליסס: איך אתה יכול להגן עלי אם אתה לא מאמין לי? הנה, כבר לפני שנה ניסיתי כבר לשלוח אליהם ספרים. אספתי הרבה ספרים, תרגומים מרוסית, מאנגלית, וגם אלף לילה ולילה, כלילה ודימנה, אפילו דרוויש, מחמוד דרוויש, אתה מכיר? אבל במעבר הגבול לא נתנו לי להעביר. לך הביתה אמרו לי. סגור. אסור להכניס ספרים לעזה. הם גם לא צריכים לקרוא. למה הם לא צריכים? שאלתי. למה? שלא יקבלו רעיונות, ענה לי הקצין. איזה רעיונות? שאלתי. שהחיים שלהם יכולים להיות טובים יותר, אמר לי. לך הביתה. תגיד לי, שאלתי אותו, אתה מוצא משמעות בחיים שלך? אז הוא דרך את הנשק שלו וכיוון אלי.

איזאקוב: זו לא שאלה טובה לשאול חייל במחסום.

יוליסס: זו השאלה העיקרית שצריך לשאול, כבוד הפרקליט... אני מבקש שתאמין לי.

(יוליסס פונה לצאת, אבל נעצר)

אני מריח נקניק דבש ותה, לא? ריח של הפסקה במזנון. אם תיתן לי להריח את סוליות הנעליים שלך, אגיד לך איפה היית ואצל מי ביקרת... תן לי לנחש? דשא יבש של סוף הקיץ. האוויר עוד עומד חם באמצע הצומת? חשבת שהסתיו הגיע. שניירות כבר עפים ברוח.

3. הפרקליט וסיינפלד

(איזאקוב קורא החוצה)

איזאקוב: תמשיך.

(סיינפלד נכנס כשהוא אווז כן ועליו מאה וחמישים בובות אדם)

סיינפלד: בהתחלה רציתי להכין אלף חמש מאות בובות כדי שכל אחת תייצג לפחות אלף אנשים, אלף הוא מספר מוחשי יותר. אבל זה היה מסורבל מידי, אז הסתפקנו במאה וחמישים הבובות האלה. כל אחת מייצגת עשרת אלפים אנשים, כלומר, לפניך מיליון וחצי אנשים... ברוך הבא לעזה. רציתי לאפיין את המין של הבובות: אדום זה נשים, צהוב זה גברים, אבל לא היו לנו מספיק קוביות בצבעים המתאימים. הסתפקנו בחלוקה לגיל. שים לב: השינויים בגובה מעידים על גילאים שונים: ילדים עד גיל אחת עשר, נוער עד גיל שמונה עשרה ומבוגרים. ויתרתי על הסימון של הזקנים, כי זה כבר היה מבלבל מדי. רציתי שיהיה גירוי ויזואלי כשחושבים עליהם. כי מיליון וחצי הוא מושג מופשט עבור רוב האנשים. איך לצרוב במוח שאנחנו ממונים על כמות כזו של אנשים? על האוכל, השתייה, הביוב, הספרות שלהם, הבטון, הברזל, אמצעי מניעה, צעצועים, סירים, תבלינים, פרחים, בשר, חשמל, נייר, תרופות, מנועים... אפילו על כדורים נגד שלשול! כל מה שנכנס ויוצא מרצועת עזה... הכול נמצא בטבלאות שקבלת... מה אתה אומר על הבובות שלי?

איזאקוב: הרושם הצבעוני הזה עלול לקלקל. אני מציע לא להראות את זה לאף אחד.

סיינפלד: לא?

איזאקוב: לא.

סיינפלד: טוב. אני אוהב שאתה לא מנסה לרצות אותי. איזאקוב. זה טוב. ככה אתה שומר עלי. על כולנו! שלא נחולל

פשעים שאחר כך לא נוכל לנסוע בגללם ללונדון, והייאוש, כידוע, יותר נוח בלונדון.

איזאקוב: בוא נתקדם – אספקת המזון.

סיינפלד: אספקת המזון! מספר הקלו... תתערב כשתרגיש שצריך... מספר הקלוריות שזקוק להן אדם משתנה לפי הגיל.

אנחנו עובדים, כמובן, לפי טבלאות רפואיות. נערה צעירה עד גיל חמש עשרה זקוקה לאלף מאתיים קלוריות. ילד עד גיל שמונה יוכל להסתפק באלף, נניח אלף חמישים.

איזאקוב: על איזה טבלאות אתה מסתמך?

סיינפלד: יש לוח של משרד הבריאות. השתמשנו גם בטבלה שהגיעה מקוסובו, ויש אפילו נייר שהתגלגל מפרו. אנחנו לא מדברים על שובע. אנחנו מדברים על צרכים בסיסיים של הגוף, לשם קיום סביר. עד גבולי...

איזאקוב: תמשיך.

סיינפלד: אם יש פה ושם מקרי מוות מרעב בגלל שהאספקה לא יכולה להגיע בעזה לכל אחד, אנחנו משיבים שזו לא הבעיה שלנו. אנחנו לא הגוף הריבוני בשטח. אם יש למשל עליה דרמטית ברככת של העצמות ובעקמת עמוד השדרה אצל ילדים, אני עדיין לא מוטרד. אתה מוטרד, עורך דין איזאקוב?

איזאקוב: משפטית אני לא.

סיינפלד: אבל בוא נניח שטוענים נגדנו שבגלל המינימום בטבלאות, כלל הילדים שלהם יגדלו נמוכים. כי אני, אם נודה כאן בארבע עיניים, אין לי בעיה אם הכושר שלהם יפחת, שיגדלו יותר נמוכים. קל יותר יהיה לטפל בהם קטנים. ואם העצמות שלהם יתפוררו בזקנה... גם סבתא שלי התפוררה והיא אכלה הרבה גבינה. הזיקנה מכאיבה לכולם... שום דבר לא צרם לך.

איזאקוב: מבחינת החוק, לא צרם מידי.

(שתיקה)

סיינפלד : אתה דומה יותר מידי לעורכי הדין הקבועים שלי.

איזאקוב : תסלח לי. אני לא עורך דין קבוע שלך.

סיינפלד : אם אני עושה פשעים, אני רוצה לדעת, איזאקוב. אני שומר חוק! הנה, אתה מייצג את ההוא ששט לעזה ואני לא מתערב ולא אתערב במשפט. הפרדה גמורה!

איזאקוב : לא הייתי מעלה על דעתי משהו אחר.

סיינפלד : כי עם הפרקליטים שלי, מרוב שהם רצו לרצות אותי, לנחש מה אני רוצה לשמוע, נתקלתי רק בפרצוף שלי עצמי. אני לא אוהב את זה. זה גם לא יעיל.

איזאקוב : אני מבין.

סיינפלד : אגב, אם הם מפריעים לך...

(סיינפלד מתייחס לדמויות האדם)

סיינפלד : במחלקה המשפטית נהגו לשחק בהם באולינג, בלי כוונה רעה. יכול להיות שכמה חסרים, הלכו לאיבוד... מתו. בצחוק, כבוד הפרקליט. בצחוק. אם הריאליזם הזה מפריע לשיקולי הדעת... מייד נפנה...

(סיינפלד לוקח את הכן עם דמויות האדם ויוצא)

4. הצעה מפתה.

(יוליסס נכנס)

איזאקוב: הישגתי לך עסקה מצוינת.

יוליסס: עסקה?

איזאקוב: אני מתנדב לסנגוריה הציבורית לא מעט, אני מכיר מקרים. וזו הצעה מאוד נדיבה. לא היה קל להשיג אותה מהתביעה.

יוליסס: לא צריך. השופט בטוח ישחרר אותי... זה כלום... זו אולי שופטת?

איזאקוב: שופט.

יוליסס: הוא ישר יראה מי אני.

איזאקוב: מי אתה?

יוליסס: מורה. אמרתי לך. אני מורה לספרות. ספרים. בלילה כבוד השופט בטח פותח איזה ספר, אני מקווה בשבילו. אחרת, איך ידע להכריע משפטים? איך יכיר אנשים?... אתה אוהב להריח ספרים חדשים, עורך דין איזאקוב?

איזאקוב: הם עלולים להיות נוקשים ולדרוש מאסר, והם יכולים להעלות נגדך עוד הרבה האשמות. הם יכולים להיות מאוד לא נעימים...

יוליסס: אבל אני לא...

איזאקוב: אבל הם יכולים! ושנית, מה יש לדבר? עברת עבירות.

יוליסס: אני לא פושע.

איזאקוב: לפי החוק עברת עבירות ואתה בר עונשין.

יוליסס: השפה שלך מפחידה אותי.

איזאקוב: אני מצטער. זו השפה של העובדות. היא לא פיוטית כמו זו שלך. היא אדישה. ואני מודה – היא מוגבלת. אבל זה החוק. התביעה הסכימה לא להעמיד אותך למשפט

תמורת התחייבות שלך שלא תנסה להיכנס שוב לעזה.
הם מבקשים שתחתום על זה במסמך. ואני אומר לך
במפורש - אם לא תסכים, הם יקברו אותך.

(שתיקה)

כעורך דין שלך אני ממליץ לך להסכים לעסקה. תחתום
שאתה מניח לזה.

(שתיקה)

איזאקוב: מה אתה צריך את זה? מה יש לך להתעקש? שמעתי
שאתה בונה כל מיני מודלים. ככה גם תכננת את
הרפסודה מהבקבוקים שלך. זה יפה. תכנן מודלים.

(שתיקה)

יוליסס: אני לא יכול... אם אני מסכים, אני אפיזודה. אני מקרה
לא מנומק. קפריזה. אבל אני אומר משהו מאוד רציני.
אתה לא יכול למנוע מאנשים לקרוא. זה גרוע כמו לא
לתת להם לאכול.

(שתיקה)

איזאקוב: טוב.

יוליסס: טוב?

איזאקוב: יש לך עמדה. יש לך מה להגיד. את זה אפשר לכבד. אתה
לא משחק. גם השופט יכול לכבד את זה.

יוליסס: לפני רגע הצעת לי לחתום על העסקה הזאת...

איזאקוב: אני מציע לך לחתום כי זו הדרך הקלה הביתה ואתה כבר
בחרת בה פעם אחת.

יוליסס: בחרתי?!

איזאקוב: לא התנגדת לבדיקה הפסיכולוגית. מישהו שתפיסת
העולם שלו ממלאת אותך, לא היה מסכים שיתארו
אותך כמופרע נפשית. אבל עכשיו אתה עומד על שלך.
עברת עבירה ואתה מוכן לשלם את המחיר. אתה רוצה
להישפט. זו בחירה, זה רצון. אפילו אם הוא נראה מוזר,
הוא אותנטי.

יוליסס: אתה מעריך את זה.

איזאקוב: כן.

(יוליסס מבקש לחבק את איזאקוב אבל זה נרתע ממנו)

איזאקוב: לא. לא. זה מיותר.

יוליסס: סליחה.

איזאקוב: למרות שאני עדיין לא תופס... מה לך ולבוץ הזה - עזה?

יוליסס: אני המזון של התשוקה. אני הרוח שמעיפה את

העפיפונים על החוף.

(יוליסס יוצא)

5. איזאקוב פונה אל חורש.

(חורש נכנס)

חורש: חשבת... למרות שזה נשמע לך בטח... נגד דעתך...
להסכים?

איזאקוב: להסכים למה?

חורש: לשיר בשמלה? מה יכול להיות? יראו לך את הברכיים. אולי
השופטת קרליבך תראה אותן ותרטיב את התחתונים. למה
לא? למה שלא תראה בשיר הזה איזה שעשוע טיפשי קצת
שאחר כך אפשר להתייחס אליו בביטול...

איזאקוב: אל תדבר שטויות.

חורש: זו כמו הופעה בבית משפט. זו הצגה. זה משחק. זה לא
אתה. אתה נשאר בחוץ... זו ההנאה הגדולה שלנו, לא?

איזאקוב: מה?

חורש: זה אף פעם לא באמת אנחנו. לפעמים אני מסתכל על
עצמי משחק את עצמי. מרים את הקול. משחק בגלימה...
ואני נח.

איזאקוב: לך באמת קל יותר. יש לך את הגוף, את הכישרון. אתה
באמת שחקן... למה שלא תציע לה לשיר במקומי? אתה
נמרץ. אתה מתאים. אתה עוד תהנה.

(שתיקה)

חורש: בטח שאני יכול לרקוד, איזאקוב. בשמחה. אבל אני
איהנה באמת כשתהפוך אותי לשותף בכיר. שלושים
וחמישה אחוזים.

איזאקוב: שותף בכיר...

חורש: אחרי שיראזי, אני חושב שהוכחתי את עצמי. ברבע
האחרון הכנסתי יותר מחצי ההכנסות למשרד.

איזאקוב: יש אנשים במשרד שעדיין לא בטוחים לגבי הרקע שלך.

חורש: אני מביא עבודה. אני מקצועי.

איזאקוב: הם לא בטוחים כמה אתה שומר על האתיקה של עורך
דין מול מי שהיו חברים שלך. ואולי הם עדיין חברים
שלך? כמה אתה עצמאי, חורש?

חורש: אין אצלי חרטא. אני משקיע. יש לי אמביציה. אני
מזהה סיכויים, אני מעריך סיכונים. יש לי סגנון. אני מה
שקורה עכשיו.

(שתיקה)

חורש: אני קורה עכשיו... ויש כאלה שחושבים שאני גם כוסון.

איזאקוב: כוסון.

חורש: שלושים וחמישה אחוזים.

איזאקוב: עשרים אחוז, וזה לא יעבור בלי צעקות.

חורש: עשרים וחמישה אחוזים. שקל אחד לא פחות.

(שתיקה)

איזאקוב: אתה עורך דין טוב, חורש.

חורש: תודה.

איזאקוב: אשמח אם תדבר איתה.

חורש: עם מי?

איזאקוב: עם נוחי.

חורש: על מה?

איזאקוב: על השמלה. על השיר. על הברכיים. אני מאוד אעריך את
זה.

חורש: אם אתה מבקש.

איזאקוב: אני מאוד... מאוד.

סוף חלק ראשון

6. איזאקוב ויוליסס. פעם שלישית.

(איזאקוב, יוליסס. חושך)

איזאקוב: אתה כאן? ... אתה שומע אותי?

יוליסס: אני כל כך שמח שבאת.

(אור)

איזאקוב: אתה חולה? ... העיניים שלך חולות?

יוליסס: לפעמים הם סוגרים את האור. עכשיו לכבוד הביקור שלך, חזרה השמש לזרוח. קרן השפע. אתה יודע, בחושך המחשבה מתרחבת, מוחקת כל צורה, עד שבסוף אי אפשר לחשוב יותר...

איזאקוב: זה בלתי נסבל! אתה עדיין בחזקת עצור. אפילו לא נשמעו הטיעונים לעונש. החושך - זו התעללות!

יוליסס: אבל אפשר לאונן יותר בנוחיות. זה מומלץ. אני מאונן חופשי, מציף את הצלמוות, לשכוח שהשופט הרשיע אותי... אני באמת שמח שבאת.

איזאקוב: לא. אני לא מקבל את החושך. אני אדבר עם המפקד כאן.
(איזאקוב מניח חפיסת שוקולד)

יוליסס: לא, הם, אנשי הביטחון שלי, השומרים הגיבורים, הסוהרים היום יומיים, הם אנשי חוק... בטח תקלה במערכת החשמל.

איזאקוב: שוקולד.

יוליסס: ייקחו לי אותו.

איזאקוב: לא. הם לא ייקחו אותו. אמרתי - אני אדבר עם הסוהרים. אני אדאג שהם לא ייקחו. מישהו ביקר אצלך בינתיים? אשתך?

יוליסס: נפרדנו כבר לפני שנים.

איזאקוב: תאכל. תאכל. נפרדתם אחרי שפוטרת מבית הספר? אני מבין שלא הסתדרת כמורה עם המערכת.

יוליסס: (מתייחס לשוקולד) זה טוב. מתוק. ציוץ ציפורים.

(שתיקה)

איזאקוב: מצאתי שעוד לפני זה הולדתם ילד. את עומר. אתה יכול לספר לי עליו?

(שתיקה)

איזאקוב: עומר נולד עם פיגור שכלי קשה. עיקר הטיפול היה עליך, כי אשתך, אמינה, לא עמדה בזה. גפיים חסרות שליטה, עוויתות. האכלת אותו, ניקית אותו. לי אין ילדים, אבל ראיתי מקרים. אני יכול לדמיין אותו - מזיל ריר, העיניים שמתהפכות. יום אחרי יום. זה קשה. מוכרח להיות קשה.

(שתיקה)

איזאקוב: הוא מת בחנק, בגיל שש. הצער. הצער על ילדים. אני לא יודע איך נושאים כאב כל כך... ברור לי שזו פגיעה לכל החיים. אני חושב שאנחנו יכולים להשתמש בזה בטיעונים להקלת העונש. אני רוצה להשתמש בזה. כי זה... לכל החיים.

יוליסס: כל החיים. אי, אי, אי, איזאקוב, איזאקוביץ, מה אתה מנסה לעשות, מה?

(קם)

יוליסס: (מחקה את איזאקוב) כבוד השופט! כבודו! הפסיכולוגים קבעו שאולי העצור לא משוגע, אבל קורות חייו פוצעים את הלב. ואני אומר(חוזר לעצמו) כבוד השופט, ויסלח לי חברי הסנגור המלומד: חרא על קורות הפסיכולוגיה שלי אין לה שום קשר לעזה. שום קשר! וכבודו, נא ירשם בפרוטוקול, אני מוחה על עצם הניסיון למצוא סיבות פסיכולוגיות לכל דבר. גם לא בגרון חנוק של ילד שלא חטא ולא ידע כלום. ככה הוא עשה. ככה עומר היה עושה. שנים! ככה!... ככה!...

(מחך אצבעות ידיו אלה באלה תוך טלטול ראשו מצד לצד)

יוליסס: אז מה זה אומר? כלום. מוח ריק. לא שייך.

(הוא מתקשה להירגע)

איזאקוב: מעניין מה אשתך אמינה הייתה אומרת.

יוליסס: מה אמינה? מעניין מה היה אומר וניצ'קה! הוא היה אומר ישר – וותר, יוליסס. מה אתה מתעקש? ילד מת הוא תירוץ טוב לנפש ולמצפון. למה לא? העיקר שתצא מכאן.

איזאקוב: וניצ'קה. חבר שלך? הוא ביקר אותך?

יוליסס: החבר הספרותי שלי וניצ'קה ירופייב! הוא היה אומר – תוותר. שתה וודקה כוסברה, שתה פוליטורה, שתה בנוזן, תהיה שיכור כמו חזיר. סע איתי ברכבת לפטושקי ותראה מראות שלא ראית מעולם. אל תתעקש. וותר. שמע את המלאכים, כי החיים גם ככה, אומרים המלאכים, לא משהו. אכול סנדוויץ' שלא תקיא וסע לך.

איזאקוב: רופא כבר ביקר אצלך?

יוליסס: למה שרופא יבקר? אם זה היה הדוקטור הצעיר אלכסיי טורבין, אז הייתי מתלהב ממש. יכולתי להרגיש את החיים במלוא הפריחה שלהם.

איזאקוב: אני בכל זאת הייתי שמח אם רופא היה רואה אותך.
(שתיקה)

איזאקוב: למה אתה לא שומע לחבר הזה שלך, וניצ'קה? נשמע שמח איתו ברכבת, לא? נוסעים עם מלאכים. שותים. החיים פחות רציניים.

(שתיקה)

איזאקוב: אני חושב שאנשים יכולים להיות מורכבים מספיק כדי להכיל סתירות פנימיות כמו אלה שלך. אתה לא בוגד בשום רעיון שלך אם אתה אומר עד כאן. עשיתי. עכשיו אני מניח לזה. אני פונה לרחמי בית המשפט. זה מאוד אנושי.

יוליסס: אתה לא עוזר לי. אתה לא עוזר!

(שתיקה)

יוליסס: זה לא שאני לא מפחד, איזאקוב. אף פעם לא ישבתי בכלא...

(יוליסס יוצא. איזאקוב מתיישב בצד)

7. מי ישיר בשמלה וורודה?

(נוחי פותחת דלת לחורש)

- חורש:** אם את רוצה שהילדים יצחקו באמת, תני לי. אני שחקן.
אני תמיד שחקן. תדמיני כמה מפתה השמלה נראית
עלי. דמיני את הברכיים שלי. הכתף. החיוך המהיר
להורים, למוזמנים. לילדים. הם יצרחו. גם השופטת
סמוחה מצמידה רגליים כשהיא רואה אותי. וזה בלי
שמלה. קחי אותי.
- נוחי:** דיברת איתנו? הוא שלח אותך? גם לך הוא אמר שימות?
חורש: הוא מאוד מזועזע.
נוחי: הוא לא התכוון שימות. זו גם שפה שלא מתאימה לו.
חורש: קחי אותי. לי זה לא יכאב.
נוחי: אתה עושה הרבה בשביל עורך דין.
חורש: אני גם יודע לנשק...
נוחי: אני חושבת שלא.
חורש: גברת איזאקוב, ברור לכולנו שההתעקשות על השטות
הזאת, על המחשבה הפורחת הזאת, היא לא רציונאלית.
זהו צורך אחר לגמרי. אני מציע לוותר.
נוחי: הוא יודע שככה אתה פונה אלי... בשמו אתה?...
חורש: אני אמלא את מקומו של עורך דין איזאקוב על הבמה.
יהיו צחוקים, ההורים יבכו, והכול ימשך כמו שהיה.
נוחי: אתה מוכן להסתלק מכאן?
חורש: באמת, גברתי! אנחנו אנשים עובדים, מתי שאת מגייסת
תרומה לאיזה קטטר לילד אחד, בעלך מכניס את החוקן
לכל עזה. זו הריאליה, גברתי. תני כבוד לריאליה.
נוחי: מה אתה מתערב בכלל?
חורש: למה את מטרידה, מציקה...
חורש: למה את מטרידה, מציקה...

נוחי: אני מדברת על שיר לפני ילדים!

חורש: ילדים, ילדים. את כל הזמן - ילדים. ילדים! עורך דין איזאקוב, אין לו עניין בילדים, לא שלו ולא של אחרים. הנה – אין לכם בכלל ילדים.

(נוחי סוּטרת לחורש)

חורש: למה אין? בצדק. גם אני אומר – למה להביא ילדים לעולם? ממילא כולם ייחנקו, המים יעלו בים עשר קומות מעלינו. דגים ישוטו בין האוזניים. לא צריך.

נוחי: חתיכת חרא קטן, אתה חלאה!

חורש: בינינו, אם לא היית נשואה לו, מה היה לך, נוחי? בינינו. מה יש לך בלעדיו, חוץ מהשיעמום שאוכל לך את הנשמה? תני לי לשיר במקומו, ואני גם אפנק אתכם בארוחה שלא מן העולם הזה.

נוחי: אני לא מתכוונת לוותר.

(יוליסס)

הדלי נשפך. יוליסס:

אני מודיע שהדלי נשפך. החרא שט. נשפך עם הפיפי...
אולי לא איכפת לכם בכלל, אבל הדלי נשפך!... שומעים
אותי? הריח! זה מסריח! אולי אתם חושבים שכן אדם
יכול לסבול את הסירחון של החרא שלו. יש לכם בטח
ניסיון. אבל לא, אי אפשר. הזמן עובר והחומר, החרא,
נעשה זר, עצמאי. קשה לי לנשום את עצמי! אני מבקש,
מי שלא נמצא שם. הלו! הלו!...
אני יודע שאתם שומעים. אתם בטח גם מצלמים אותי...
בלי אור כמעט. אולי אינפרא אדום? זאוס כחול? או
הומברט חרמני?... לא מעניין אתכם? זה יתפוס אתכם,
החרמנות. החרמנות של הומברט. הומברט של לוליטה...
גם היא הסריחה, לא התרחצה... זה יתפוס אתכם.
הזימה הזימתית. הזימתיות. אתם שומעים? הייתי צריך
להחליט אם הספר לוליטה מתאים לעזה. בכל זאת
"לוליטה". "ביקורו של החרץ הפלומתי הילדותי ברצועת
חוף על שפת הים התיכון"... לא ידעתי לאיזה מקום
אגיע בעזה ואת מי אפגוש שם. אסיפת הורים בבי"ס
תיכון? איך להרצות בפניהם על זיונים בבית מלון? וגם
- סופר רוסי, דמות אירופאית, שהפך לאמריקאי, שוכב
במיטה וזומם לו על לוליטה. לו, לו, לו, לוליטה, הילדה
האמריקאית הבתולית. ואת מי רואים בעצם במיטה?
את כל הספרות הרוסית מחכה לזיין את האמריקאית
השטחית הזאת, הנהדרת, המתלוננת, היהירה, לו לו
לוליטה המסטיקית, לוליטה הקוקה-קולית. אבל
תארו לכם מה מסתבר להומברט כלומברט החרמן בלילה
הגדול? שהילדה עם החרץ הפלומתי היא אפילו לא

בתולה! שאיזה ילד אמריקאי, צ'ארלי מקייטנה דפוקה,
ביקר שם קודם וכבר גזל את המתנה. פיאסקו. לא
נשאר למה לצפות. הספרות הרוסית שלחה את הפריכה
האמריקאית להתרחץ.

(שתיקה)

יוליסס: נו, בטח שהספר הזה לא מתאים לעזה... לא לקחתי
את לוליטה. לוליטה לוליטתי...-לרגע המראתי... לרגע
שכחתי את הצחנה... הכול היה אפשרי... לרגע האזנתם
לי, ועכשיו שוב אני לא יודע אם אתם שומעים, אם
אתם נמצאים בכלל, אם אתם אינכם, אולי אף פעם לא
התקיימתם... עכשיו שוב סתם מסריח... הלו!...! הדלי
נשפך! הלו! טוב. אני מודיע שהדלי נשפך!

9 סיינפלד בפעם השנייה.

(סיינפלד, איזאקוב)

סיינפלד: אני בכל זאת חושב שאנחנו צריכים לעבוד עם הבובות שלי.

איזאקוב: זה מיותר.

סיינפלד: אני רוצה שכל הזמן תראה בעין את הכמות כי אחרת זה לא חי...

איזאקוב: רד מהבובות. דבר לעניין. נתונים. עובדות!

סיינפלד: הם יחמיצו את העיקר...

איזאקוב: אתם מכניסים לעזה מאה עשרים משאיות אספקה ביום. מה לדעתך הכמות שמספיקה לקיום נורמאלי.

סיינפלד: לא פחות מאלף משאיות ביום. אבל עם מאה עשרים אנחנו שומרים על תמונה בורגנית של יציבות ושליטה. אנחנו לא מרשים בכלל מלט למשל... האמת היא שאנחנו מכניסים לעזה מה שנוח ורווחי לחקלאים אצלנו. כל מיני סוחרים עושים הון עתק. כרגיל. סוחרים תמיד הרוויחו במלחמות... אבל כל זה שטויות. על זה אתה רוצה לדבר?

איזאקוב: זה לא שטויות, זו שאלה של מידתיות. בוא נמשיך עם הנתונים.

סיינפלד: אתה רוצה נתונים? ניהלנו הרבה דיונים על צפי אפשרי לאחוזי הפגיעה בגוף של עזתי כתוצאה מהמצור. על הגובה שלו, על תת התזונה שלו, על קיצור תוחלת החיים. אובדן מסת שרירים. מוות של תינוקות בלידות ואחריהן. על עקומת המוות ממחלות כרוניות והצפי להתפרצות מגיפות... אותי מסקרן במיוחד מה המשמעות של המצוקה על מבנה המוח. על היכולת לדמיין למשל. מאוד מסקרן. אני, אגב, חושב שבהקשר הזה הקליינט שלך, מה שמו?

איזאקוב: אתם מכנים אותו – יוליסס.

סיינפלד: יוליסס על בקבוקים. אני חושב שהוא איש מסוכן.
לא במקרה אנחנו מתעקשים איתו... כמה הוא קיבל
במשפט? מה היה גזר הדין?

איזאקוב: חצי שנה... תחזור לעובדות. לניירות.

סיינפלד: ניהלנו דיונים באיזו נקודה בתרשים ההידרדרות נהייה
חשופים בוודאות לטענות על פשעים נגד האנושות.

איזאקוב: טוב שאתם מנהלים עבודת מטה מסודרת, אבל כל זה
ספקולציות על העתיד.

סיינפלד: לא צריך? אבל זה מה שיקרה!

איזאקוב: החוק לא מתעסק במה שיקרה או לא יקרה. תחזור
לעובדות.

סיינפלד: אתה רוצה עובדות? אני אתן לך עובדות! רצועת עזה
היא המקום הצפוף ביותר בעולם. על שטח קטן חיים
מיליון וחצי אנשים, לפי דעתי כבר יותר, אבל מי סופר?...
לפי קצב ההתרבות שלהם, הם יכפילו את עצמם בעשר
השנים הקרובות. והקצב ילך ויתגבר. אם נתקדם שלושים
שנה אני מעריך שיחיו שם כשמונה מיליון אנשים, אולי
עשרה. אתה יכול לדמיין את זה, עורך דין איזאקוב?...
אתה יכול, אבל אתה לא רוצה? עובדות! אנחנו סוגרים
את עזה מכל הצדדים והיא לא נעלמת. היא אינה שוקעת
ביס. דמיין לך עשרה מיליון אנשים שלא יכולים לצאת,
כמעט לא לזוז, מזוהמים, נצרבים מזיעה, רעבים, מתים,
מזדווגים, נצמדים אחד לשני עד שהעור של האחד הופך
לעור של השני והם מתחברים לעיסה בשרית אחת שאין
לה התחלה ואין לה סוף, תאר לך את נהרות ההפרשות
שלהם מציפים... אתה לא רוצה לדמיין, מה, עורך דין
איזאקוב? לא רוצה לדעת. "מידתיות" ואתה מסיר את
הפירורים של הטוסט מהמפה.

איזאקוב: תגיד לי, מה אתה רוצה ממני?

סיינפלד: אל תתחמק! תפסיק לשבת על הטריבונוה, אתה לא צופה!
דמיין לך איך העיסה האנושית הזו גודשת את הקערה
עד הגדרות, עד הגבול ועולה וגולשת מהם אלינו. הפחד
שלהם כבר לא בולם אותם. לחיות או למות, הם לא
רואים את ההבדל. והם באים ועולים עלינו, ואז מה,
עורך דין? אני יורה בהם על הגבול ואני ממשיך ויורה
בהם, ואולי כבר הילדים שלי לצידי, ואולי גם שלך,
ואנחנו יורים, והם ממשיכים לבוא ולעלות, ואנחנו
ממשיכים לירות. דמיין מספרים, עורך דין. מאות,
אלפים, מיליונים? כמה? עד מתי? השמש תעמוד. והחוק
מה? מה יש לו להציע בגיהינום?
איזאקוב: אתה לא מחפש ייעוץ משפטי. אתה מחפש את אלוהים!

סוף חלק שני

10. הצעה לשמלה וורודה ושיר

(נוחי, איזאקוב נכנס עם זר פרחים קטן)

איזאקוב: לא מדברים?

נוחי: אומרים שבגזר יש המון בטא, זה טוב לילדים, בריאות זה מה שאומרים.

איזאקוב: בגזר.

נוחי: במיץ גזר, בר בריאות. הזמנו גם את הקייטרינג של גלנור, המתוקים של עדליה, אומרים שדוייטש הסקסופוניסט מנגן כאילו הוא טועם דבש, ואתה תבוא אחריו.

איזאקוב: זה לא רעיון טוב, נוחי.

נוחי: שלחת אלי את חורש, שולי.

איזאקוב: אני מצטער. זה לא רעיון טוב.

נוחי: למה?... למה?

איזאקוב: אין לי זמן לשטויות האלה. תבטלי את ההזמנות.

נוחי: פעם אחת בשבילי. תעשה את זה בשבילי.

איזאקוב: אני לא שר לפני אנשים.

נוחי: פעם שרת. פעם אפילו רקדת.

איזאקוב: שטויות!

נוחי: פעם ידעת להצחיק אותי.

איזאקוב: איך את לא מבינה כמה זה מטופש?!

נוחי: נכון. נכון. אולי זה סתם רעיון שקפץ לי בלי שום כוונה. אין לו משקל. פיפס קטן שנולד מהאוויר. משהו טיפשי. אז מה? אז מה? חמש דקות בשבילי.

איזאקוב: הזמנתם את שפר. שופט במחוזי. אני אשיר לפניו בשמלה וורודה והוא לא יוכל להקשיב לטיעונים שלי. השיר שלי בשמלה יסתום לו את האזניים. את באמת לא מבינה שזה רעיון מטומטם?

נוחי: חוש הומור, שולי. זה מה שאיבדת.

איזאקוב: מה שאני לא יכול לסבול זה את החוש הומור הזה. תראו איך האיש הזה משתטה לו. מניח לעצמו להיגרר אחרי רעיון שנולד מתוך איזה פינוק של אחר צהריים... כמו חיטוט באף... כמו... אין אפילו "כמו" בשביל הדבר הזה, כי הוא עצמו לא עצמו הרעיון הזה, הוא... חביתה. פשוט חביתה.

נוחי: הרצינות הזו שלך שמלאה בחשיבות, כי לכל דבר יש משמעות ויש ביקורת. ואהבה היא דבר אחד ולא דבר אחר, ואני יודע, ואני צודק, ואני זה אני כי אין אני בלי אני. ואני שכב עם אני ואני הוליד את אני ואני ברח מאני ואני רצח את אני עד שבא המבול והטביע את כל האני הזה בתוך הבוץ!

(היא יוצאת. איזאקוב קורא החוצה)

איזאקוב: נוחי... אני מאוד אוהב אותך, נוחיליה... נוחי...
נוחינקיה... נוחנוח... נוח... נו...

11. אצל יוליסס. הקיקלופ מביט.

(יוליסס עומד עם מזוודה קטנה, מוכן ומזומן לצאת לדרך)

יוליסס: יצאנו לדרך! קדימה!

(שתיקה)

יוליסס: סוהר! אני מוכן. סוהר! קדימה!

(שתיקה)

יוליסס: לא מוותרים על הזכות הקטנה שלכם לעוד המתנה אחת?

אחרונה? לא תשברו אותי. חצי שנה בכלא! ואני עומד על

הרגליים. חצי שנה! ואני שולט בעצמי. העורך דין שלי

ממתין בחוץ!

(שתיקה)

יוליסס: קודם כל אני מתכנן ביקור אצל קוקי. היא קצת יקרה,

אבל נוח אצלה... אני תוסס. אני בוער. קדימה! יצאנו

לדרך!

(נכנס עורך דין איזאקוב)

איזאקוב: בוא נשב רגע.

יוליסס: החוצה. נשוחח בחוץ. בשמש! ברוח! אודה לך אם נעצור

בחוף הים...

איזאקוב: שב. שב רגע.

יוליסס: למצוץ קנה, להרגיש את החול... את החול...

איזאקוב: השופט חתם על מעצר מנהלי לחצי שנה. אני מצטער. שב.

כדאי שתשב.

(איזאקוב מתיישב. יוליסס נשאר לעמוד)

איזאקוב: מעצר מנהלי לא דורש קיום משפט. מעצר מנהלי הוא חור

שחור. הוא המקום שבו השרירות המוחלטת של מדינה

מופעלת. אלה חוקי חירום. הם גרסו שאם תשוחרר תנסה

שוב לחדור לעזה. הם מניחים שבפעם הבאה שתנסה

תיהרג. לפי הגירסה שלהם הם מגינים עליך במעצר. אם

תנסה שוב, הם יירו בך.

(שתיקה)

איזאקוב: הם הבטיחו לא להשאיר כאן דלי עם צרכים מעל ליום.
הם לא מוכנים להתחייב לגבי תאורה. הם שומרים
לעצמם את הזכות להיות לא צפויים. הם ירצו להמשיך
וללחוץ עליך מבחינה נפשית. אני אנסה לעקוב ולקבל
דיווח איך אתה מרגיש.

(שתיקה)

איזאקוב: איך אתה מרגיש?
יוליסס: איך אני מרגיש? עכשיו? איך אני? ... קשה לי. נורא קשה
לי ... אני מתפורר ... אני לא כאן ...

(שתיקה)

יוליסס: הייתי רוצה שמישהו יחבק אותי. שמישהו יחבק ...

(שתיקה)

יוליסס: אין לי הרבה כוח ... אני אף פעם לא הייתי ... איך מת ...
אבל צריך להתרומם ... אני לא מראה יפה עכשיו. אני
צריך להתגבר ...

איזאקוב: או לוותר. כי יש לך ברירה. הם יתנו לך לצאת אם
תחתום שלא תנסה לחדור יותר לעזה. אתה יכול לצאת
ולעזוב איתי בתוך שעה. יש לי מכונית נעימה מאוד. נשים
מוזיקה. נעצור בחוף הים. תוכל ללקק גלידה ...
יוליסס: אז אוכל להיפגש עם קוקי.

איזאקוב: קוקי? חברה שלך?

יוליסס: היא לא בדיוק חברה. זה לא בדיוק המקצוע שלה. אה!
קוקי ... מון אמור, קוקי. אני נישא אלייך כמו מיטיה
קרמזוב שדוהר אל גרושאנקה, הצלף בסוסים עגלון! מה
אתה מפחד?

איזאקוב: בוא תחתום ונגמור עם זה.

יוליסס: הסוסים מזיעים, האוויר קר, ומה יהיה שם? אצל
גרושינקה? למות או לאהוב? או מה? מתגלגלים. ומה?

מה מיטיה? מה יהיה? הלאה. הלאה. חיים עכשיו. עכשיו לחיות. ומה ומה?...?

איזאקוב: די! מספיק! חתום על העסקה וגמרנו! מספיק עם כל המילים האלה שאתה משחק בהן. די.

יוליסס: משחק?

איזאקוב: המילים, המילים! מספיק לזרוק את החיים שלך על משהו כל כך חסר ממשות... מופרך.. תסלח לי!

יוליסס: אתה כועס עלי.

איזאקוב: מי בכלל רוצה לקרוא היום? למי איכפת ספרות? ועוד ספרות רוסית? ומכל המקומות בעזה? תגיד לי איפה אתה חי?

יוליסס: אתה כועס עלי.

איזאקוב: תפסיק להיות מין פרודיה, זן נכחד שאיש לא מתעניין בו ולא יודע עליו. האנונימיות שלך היא מוחלטת. היציע ריק. אין שום תנועת מחאה, שום הד, הכיכר ריקה. לך הביתה! תפסיק לענות את עצמך ותפסיק לבזבז את הזמן שלי. לך הביתה!!

(שתיקה)

יוליסס: כל יום אני רוצה הביתה. כל יום אני צריך לשכנע את עצמי שאני לא... לא מופרך. והנה אתה אומר לי שאני מופרך?!

איזאקוב: טוב...

יוליסס: לפני רגע הייתי גמור. מארש האבל כבר ניגן. אבל עכשיו קצת יותר טוב. עם מיטיה, עם הטורבינים, סוסים, לא משנה... קצת יותר טוב... - מופרך?

איזאקוב: בזבוז כזה...

יוליסס: למה להתעקש? למה? אני לא יודע למה... עזור לי, איזאקוב. אולי הביתה?... אבל למה לא לתת להם לקרוא בעזה?... תגיד לי. נייר לא נותנים להם. לכתוב לא נותנים. שיעורים הם עושים על כרזות קרועות... ללמוד. ילדים.

לחלום. לדמיין... איך שאני חושב על זה, זה חונק אותי...
מה זה לא לקרוא? לחדור אל המוח, למעוך את המחשבה,
לשתק אותה. להפוך אותם לקליפות מתות? מיליונים של
בני אדם. איזה בית חרושת מפואר. מכונה ליצירת לא-
אדם. מין תולעים חסרות דעה... למי איכפת?... זה חונק
אותי. אני פרודיה?... תגיד לי, איזאקוב. זה צריך לחנוק
גם אותך. זה צריך. מופרך?... אני?...

(שתיקה)

יוליסס: הכיכר ריקה?

(שתיקה)

יוליסס: אל תכעס עלי, איזאקוב... אתה יכול לחבק אותי?

(שתיקה. איזאקוב קם ממקומו ומחבק את יוליסס)

איזאקוב: על מה שאנשים מבזבזים את החיים שלהם.

יוליסס: אנשים כמוני?

איזאקוב: הטיפשות. התפללות. זה מרתיע את הדם!

יוליסס: אני?

איזאקוב: סתם טעם רע. טעם וורוד.

יוליסס: אני?

איזאקוב: סלח לי. לא אתה. בטח שלא... אשתי.

יוליסס: אשתך.

איזאקוב: סתם שטות. היא מבקשת שאלבש שמלת בובה וורודה

לאיזה מופע של ילדים. שאשיר לפניהם... אני מתנצל.

פתאום קפצה...

יוליסס: אז תשיר להם. זה יפה. אני אהבתי לרקוד לפני עומר.

הייתי מצייר על כדורי פינג פונג, צובע אותם בצבעים

זורחים, שם על הראש, סוגר את האור ורוקד בשבילו.

איזאקוב: אז גם לה היה איזה רעיון מקורי. רעיון שנולד מתוך כלום.

יוליסס: אבל זה לא מקורי.

איזאקוב: מה לא מקורי?

- יוליסס:** הרעיון הזה. לשיר כמו בובה.
- איזאקוב:** לא?
- יוליסס:** לואיזיכן.
- איזאקוב:** סליחה?
- יוליסס:** ככה קראו לה - לואיזיכן.
- איזאקוב:** לואיזיכן? איפה? אני לא מבין.
- יוליסס:** תצטרך לקרוא, כבוד הפרקליט. הכול כבר כתוב.
- איזאקוב:** כתוב? איפה כתוב? בספר? כתוב שאני אשיר בשמלת בובה?
- יוליסס:** כן.
- איזאקוב:** זה סיפור?
- יוליסס:** כן. אבל תשיר ואחר כך תקרא. תשיר לילדים ואולי ככה תגיע לפטושקי.
- איזאקוב:** כתוב שאני אשיר במסיבה לבוש בשמלת בובה?
(יוליסס צריך לצאת. הוא נוטל את המזוודה שלו. נראה ירוד)
- יוליסס:** הם מחכים לי בפנים.
- איזאקוב:** כן.
- יוליסס:** אני מפחד... הם אמרו שהם יהרגו אותי?
- איזאקוב:** אמרו. מילים. שטויות. לא יהרגו. לא כאן ולא בכלל!
(יוליסס כמעט וכבר יצא)
- איזאקוב:** אתה צוחק ממני?... מה השם של הסופר?
(יוליסס יוצא)

12. עורך דין איזאקוב שר.

(איזאקוב שר את השיר Que Sera, Sera)

איזאקוב:

When I was just a little girl
I asked my mother, what will I be
Will I be pretty, will I be rich
Here's what she said to me.

Que Sera, Sera,
Whatever will be, will be
The future's not ours, to see
Que Sera, Sera
What will be, will be.

When I was young, I fell in love
I asked my sweetheart what lies ahead
Will we have rainbows, day after day
Here's what my sweetheart said.

Que Sera, Sera,
Whatever will be, will be
The future's not ours, to see
Que Sera, Sera
What will be, will be.

Now I have children of my own
They ask their mother, what will I be
Will I be handsome, will I be rich
I tell them tenderly.

Que Sera, Sera,
Whatever will be, will be
The future's not ours, to see
Que Sera, Sera
What will be, will be.

(במהלך השיר, מוזיקה שונה נשמעת ומטביעה את קולו, אבל הוא נוטל את זר הפרחים הקטן לידיה וממשיך לשיר. במקביל, יוליסס נכנס לבמה ומתחיל לשרטט בגיר דאון על הרצפה. סיינפלד נראה צופה בו מהצד. איזאקוב מסיים את השיר ויוצא)

13 יוליסס - סטאלין - בולגאקוב.

(יוליסס, סיינפלד. סיינפלד מתייחס לשרטוט שעל הרצפה)

סיינפלד: אל תגלה לי. זהו ציור של דאון. אלה הכנפיים, הזנב,

ואיפה אתה יושב?

(יוליסס, מראהו ירוד, מתקרב ונעמד על השרטוט. סיינפלד מציב כסא במקום)

סיינפלד: ככה חשבת. שב... שב.

(יוליסס מתיישב)

סיינפלד: ואתה טס עליו? אתה עף איתו?... לאיפה? לעזה?

(שתיקה)

סיינפלד: תבנה אותו אחרי שתצא? תכנון שלך?

(שתיקה)

סיינפלד: דבר איתי, יוליסס... דבר אלי... אני רוצה לשחרר אותך.

אבל מה אנחנו מגלים על הרצפה? שאתה ממריא לעזה.

אבל אם אתה תדאה לשם אני אירה בך. אתה תיפול.

אתה רוצה ליפול?... דבר אלי, יוליסס...

(שתיקה)

סיינפלד: אני לא רוצה שתעוף לשם. אני לא רוצה להרוג אותך.

אני לא רוצה שתחצה את החומה שבנינו שם. אני רוצה

לשמוע שאתה מבין את זה. דבר איתי. דבר איתי...

יוליסס: אני מבין את זה.

סיינפלד: לא שמעתי.

יוליסס: אני מבין.

סיינפלד: איך נהייה בטוחים?... איך?

(שתיקה ארוכה. סיינפלד בוחן את יוליסס שמרגיש לא נוח עד שאינו יכול יותר)

יוליסס: זה מזכיר לי את הישיבה ב"אגמי האבות".

סיינפלד: מה זה?

יוליסס: יושבים שני אזרחים במוסקבה על ספסל. עורך של

עיתון, ברליוז, והמשורר בזדומני ומדברים ביום שרב...

מותר לי לדבר?

- סיינפלד:** דבר. דבר! דבר!
- יוליסס:** פתאום מתערב בשיחה איש שלישי שצץ בשדרה והשניים לא יודעים למה הם מרגישים לא טוב, משהו מפריע להם, מפחיד אותם. והאיש, אחרי שיחה איתם, מודיע בעליזות לברליוז שהלילה ייכרת הראש שלו...
- סיינפלד:** ואותו לילה באמת נכרת הראש שלו. אבל בינתיים השניים אינם יודעים שמי שיושב איתם הוא השטן בכבודו ובעצמו.
- (שתיקה)
- יוליסס:** אתה מכיר את הספר.
- סיינפלד:** מציק לך שאני מכיר. כלומר שאני קורא בכלל ספרות.
- יוליסס:** לא אמרתי...
- סיינפלד:** כי איש קורא, לא ייתכן שיחזיק בדעות שאתה מניח שיש לי...
- יוליסס:** אני לא...
- סיינפלד:** אבל זהו שטן מצחיק, משתולל, לפעמים רחמן, אפילו פילוסוף. איך תדע את האור אם אין חושך?
- (שתיקה)
- יוליסס:** בולגאקוב כתב אותו אחרי שהתייאש לצאת מהארץ. אחרי שסטאלין בעצמו התקשר אליו וצחק - החבר בולגאקוב! אנחנו מעצבנים אותך?
- סיינפלד:** סטאלין צלצל בעצמו?
- יוליסס:** לפעמים הוא היה מתקשר בעצמו. כן...
- סיינפלד:** אז מה אתה מנסה להגיד לי?
- יוליסס:** בולגאקוב כתב למגירה על השטן במוסקבה. הוא מת בלי שהספר פורסם, אבל בספר, בספר! השטן שלו אומר שספרים לא נשרפים. הם לא נעלמים. הם יחזרו. אפילו אם שקעו בים, הם יחזרו. אפשר לקרוא אותם. צריך לקרוא אותם...

- סיינפלד:** אתה טיפוס רומנטי, מה, יוליסס?
- יוליסס:** לא, אבל צריך לקרוא.
- סיינפלד:** למה צריך? ספר לי. שכנע אותי.
- יוליסס:** כי זה כמו... כמו צייד ארנבות. אתה לא מכיר, אבל הנה אתה יוצא לצייד לפני מאתיים שנה, והאוויר אפור וקר, וטיפות מים על העלים וערפל נודד, והקולות רחוקים עמומים, והנשימה של הסוסים מעלה אד באוויר הקר, ואפילו שאף פעם לא היית שם ולא יכולת להרגיש אוויר קר כל כך, אתה נמצא שם... אפילו שאתה יודע שאתה לא שם, אתה נושם אותו, אתה חווה את האפשרויות... אתה מתרחב... אתה לא תלוי במה שבחוץ, אתה חופשי...
- סיינפלד:** כמו שאתה חופשי בתא הזה?
(שתיקה)
- סיינפלד:** או שזה לא מספיק. לא מספיק... ומה היית עושה איתו בעזה?
- יוליסס:** עושה איתו?
- סיינפלד:** עם הספר. מה השטן ממוסקבה היה עושה בעזה? אני עכשיו בעזה. ספר לי.
- יוליסס:** אתה בעזה?
- סיינפלד:** אני בעזה. עזור לי.
(שתיקה)
- סיינפלד:** אני בעזה. הנה אני קורא. אין לי סבלנות. השמות מוזרים. התיאורים ארוכים מידי. אני רואה אינטרנט. אני רואה טלוויזיה. אם יהיה מבחן אני אקרא את התקציר. מה עוד בכלל לקחת על הבקבוקים? ... "האחים קרמזוב"? ארוך מידי. "מוסקבה פטושקי"? הסופר שיכור, הגיבור שיכור. הכול שיכור. ואצלנו בעזה לא שותים בכלל... בולגאקוב? סתם אנרכיסט בורגני. בכלל יהודי! אתה דמות מנותקת, יוליסס. פיקטיבית. אני מניח שאתה רואה עצמך כגיבור. מהפכן. אבל בעיני הריאליזם של עזה אתה סתם משתף פעולה מחורבן.

(יוליסס מנסה להעיר, אבל סיינפלד חותך אותו)

סיינפלד: הספרות הרוסית הייתה בית הגידול של הציונות. נטאשה רוסטוב גדלה בעמק יזרעאל, ואתה מבקש להנחיל אותה לקורבנות הציונות?

יוליסס: אם מה שאמרת נכון... למה אתה לא נותן להם לקרוא? (שתיקה)

סיינפלד: עלה אצלנו החשד שזה אתה שחנקת את הילד... ואפשר לפתוח חקירה... לא צריך להוסיף, נכון?... (שתיקה)

סיינפלד: אתה משוחרר. אתה יכול ללכת הביתה. החפצים שלך באפסנאות. חתמתי כבר הבוקר על הטפסים. (יוליסס לא זז)

סיינפלד: אנחנו הרבה יותר קרובים ממה שאתה מוכן להודות. אנחנו עוד קוראים. אלה שאחרינו לא יקראו יותר... אתה יודע, אבי עלה מרוסיה. הוא הכיר את סטאלין. הוא הקים לו קבר קטן בגינה מאחורי הבית כדי להשתין עליו. הוא שנא אותו. לך הביתה. אם תנסה שוב אני אהרוג אותך. אתה צריך עזרה? (יוליסס יוצא. סיינפלד יוצא)

סוף חלק שלישי

אפילוג

14. שיחה מסכמת.

(איזאקוב, נוחי ועו"ד חורש יושבים לארוחת ערב סביב שולחן. חורש, שרווליו מופשלים, מגיש אוכל לצלחות)

חורש: מתי שאני מכין קיש לורן אני מקפיד על שלושה דברים. הבצק פריך, הבשר אווז, וההגשה בטמפרטורה של החדר. כאן פישלתי מעט עם הבצק, אבל אני לא חושב שתמצאו סיבה להתלונן.

נוחי: איך שלך, שולי?

איזאקוב: אוכלים.

נוחי: בסוף זה לא כאב לפני הילדים... השמלה. השיר. הם צחקו, אבל זה היה צחוק טוב. היו מחיאות כפיים.

איזאקוב: זה היה מיותר לגמרי.

נוחי: אבל הם התרגשו... ביחוד אני.

איזאקוב: מיותר לגמרי.

(שתיקה)

נוחי: תדע רק שהשפר ההוא... ככה קוראים לו?

חורש: את מתכוונת למי שמונה לשופט מחוזי? שפר?

נוחי: הוא מפליץ. ישב לידי באולם ורק שתדע - מפליץ שמיים וארץ. עוד תראה - כולם ייכנסו אצלו לכלא.

חורש: אבל הוא ברך אותי לכבוד השותפות במשרד.

נוחי: שותף?

חורש: שותף בכיר. עשרים וחמישה אחוזים מהמשרד.

נוחי: זה מה שאנחנו חוגגים עכשיו? אני חשבת שאנחנו פה בגלל שהצלחת עם הוועדה, שולי.

חורש: איזאקוב המליץ עלי. הארוחה הזאת היא רק תודה קטנה.

נוחי: אבל הוא שרץ!

חורש: היי. היי! למה להעליב? את יודעת, גברת איזאקוב, שאני מכניס למשרד יותר מחצי מהרווחים? מר איזאקוב, עם כל הכבוד שהוא מקבל ממשרד הביטחון...

איזאקוב: קראתם פעם את הסיפור לואיזיכן?

נוחי: אני לא אוהבת פרובוקציות. אתה יודע שאין לי זמן לקרוא.

איזאקוב: סיפור קצר.

חורש: סיפור רוסי, מה?

איזאקוב: סיפור גרמני.

נוחי: התחלת לקרוא נאצים, שולי?

חורש: אגב, הבנתי שהלקוח שלך מת.

נוחי: מי?

חורש: ההוא של עזה. זה היה בעיתון.

נוחי: מה? איפה? ... מה כתוב?

חורש: הוא ניסה עוד פעם להיכנס לעזה. הוא בנה איזה דאון וטס מעל לגדר. ירו בו והוא התרסק בשטח שלנו. ירו בו ממזל"ט, נדמה לי. איזו פקידה הפעילה איזה כפתור אוטומטי. אתם יודעים איך זה שם.

(שתיקה)

חורש: אז מסתבר שלא יקראו ספרות רוסית בעזה, מה? ...

נוחי: הוא היה סתם איזה פסיכי, לא?

חורש: מטומטם גמור. מה יש לחפש שם? אם היה למישהו אומץ הוא היה זורק פצצה ומוחק את הכל. יופי של מפרץ אפשר לעשות שם. החול, אומרים - רך. רק האנשים - מיותרים.

נוחי: איך אתה מדבר? אני הייתי עושה בתי מלון על המים, כאלה שאפשר לקפוץ מהם ישר לים. זה החלום שלי. מים ושמים.

חורש: מלצריות עם שתייה קרה.

נוחי: עצי קוקוס
חורש: רחש הגלים. מוזיקה.
נוחי: אפילו העננים, רכים. עפים בכחול.
חורש: עזה על עננים.
(איזאקוב מתחיל לשיר בשקט את השיר Que Sera, Sera)
נוחי: אתה בסדר שולי?...
(ואיזאקוב ממשיך לשיר בשקט, בעצב. הוא מפסיק כשהשיר המוקלט עולה
ונשמע. הוא יושב ודמעות בעיניו, נוחי בוהה בצופים וחורש ממשיך ללעוס
ולבלוע)

- סוף -